

เทศบาลวัดมเหยงคณ์เจ้าของรางวัลเด็กเก่งท้องถิ่นวิทยาศาสตร์ระดับประถม ปีนี้

และแล้ววันที่รอคอยของเด็กนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ของโรงเรียนในสังกัดองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น ที่เก่งด้านวิชาวิทยาศาสตร์ก็มาถึง วันเสาร์ที่ 17 ธันวาคม 2553 เป็นวันที่การศึกษาท้องถิ่นต้องจารึกเอาไว้เพราะนักเรียนได้เหรียญ 103 คนนับว่ามากที่สุดเป็นประวัติการณ์ จึงเป็นที่สงสัยว่าข้อสอบแข่งขันเด็กเก่งในโรงเรียนท้องถิ่น วิชาวิทยาศาสตร์ ระดับชั้นประถมศึกษา ง่ายไปหรือไม่ แต่ต้องหายข้องใจเพราะประธานกรรมการจัดทำข้อสอบทดสอบ ผศ.ดร.เตือนใจ ทองสำริด อดีตผู้อำนวยการโรงเรียนสาธิตสวนสุนันทายืนยันว่าอาจารย์ที่ออกข้อสอบทุกท่านใช้มาตรฐานเดิม แต่กลับหาวิธีพลิกแนวในข้อสอบเชิงคิดวิเคราะห์มากขึ้นด้วยซ้ำ

ในที่สุดผู้ที่ทำคะแนนสุดยอดเยี่ยมที่หนึ่งเหรียญทอง ได้แก่ ค.ญ.ธนัชชา ระวังวงศ์ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนเทศบาลวัดมเหยงคณ์ สังกัดเทศบาลนครนครศรีธรรมราช เจ้าเก่า ซึ่งมีนายก สมนึก เกตุชาติ เป็นนายกเทศมนตรี ถ้าพูดถึงเรื่องการศึกษาแล้วต้องยกนิ้วให้นายกท่านนี้ แล้วหากดูจากสถิติแล้วโรงเรียนแห่งนี้ก็มาเป็นที่หนึ่งติดๆกัน 6 ปี มีเว้นวรรคปีที่แล้วเพียงปีเดียวที่ได้เป็นรอง จึงทำให้อยากนำวิธีการเรื่องราวที่อาจเป็นประโยชน์มาเผยแพร่ให้ครูวิทยาศาสตร์ในสังกัดองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นทั่วประเทศได้

ค.ญ.ธนัชชา ระวังวงศ์ เริ่มเข้าเรียนในโรงเรียนเทศบาลวัดมเหยงคณ์ ตั้งแต่อนุบาลปีที่ 2 เพราะความเอาใจใส่ในด้านการศึกษาของพ่อแม่ซึ่งทั้งสองคนทำงานเป็นพนักงานธนาคารเพื่อการเกษตรและสหกรณ์การเกษตร ได้เลือกโรงเรียนที่มีคุณภาพที่สุดให้กับลูกอันเป็นสุดที่รัก และพร่ำสอนให้ลูกตั้งใจเรียน เป็นคนดีมีศีลธรรม ให้มีสมาธิในการเรียนเวลาอยู่ใน

ห้องเรียน ตั้งใจฟังครู เชื่อฟังพ่อแม่ และสวดมนต์ทุกวัน ทำให้นักขึ้นมาได้ว่าจะมีพ่อแม่สักกี่ครอบครัวในสังคมปัจจุบันนี้ที่จะเอาใจใส่ลูกได้มากเท่านี้ แต่นั่นแหละปลูกต้นไม้อะไรเมื่อโตก็จะเป็นต้นนั้น ออกดอกออกผลให้พ่อแม่ได้ชื่นชม

ด.ญ.ธนัชชา ระวังวงศ์ ชอบวิชาวิทยาศาสตร์มากตั้งแต่เล็ก เพราะเป็นอะไรที่บอกถึงปรากฏการณ์ทางธรรมชาติ การเรียนวิชาวิทยาศาสตร์สนุกมากตรงที่ต้องหาเหตุผลให้ได้ว่าผลอย่างนี้แล้วเหตุเกิดจากอะไร เวลาเรียนต้องพยายามเชื่อมโยงความสัมพันธ์ต่างๆหาเหตุผลให้ได้ การเรียนวิทยาศาสตร์ภูมิใจมากตรงที่ผลิตอะไรที่คิดด้วยตัวเองได้ ตัวอย่างของผลงานที่ภาคภูมิใจก็คือ การทำขวดเกี่ยวกับแรงดันอากาศ โดยเอาขวดน้ำพลาสติกมาแล้วนำกรวยพลาสติกวางลงไปในขวด จากนั้นพอกไม่ให้อากาศเข้าได้ พอเราเทน้ำลงไปปรากฏว่าน้ำไม่ไหลลงไปในขวด คนเรียนวิทยาศาสตร์เรียนกับครูคนเดียวคือ คุณครู จารึก ช่วยสังข์ ซึ่งเป็นครูที่น้องธนัชชารักมากที่สุด เวลาเรียนแล้วเราทำอะไรไม่ได้คุณครูก็จะสอนและบอกให้ แต่ต้องให้เราทำก่อน วิชาวิทยาศาสตร์ที่ชอบมากคือวิชาชีววิทยา เพราะธรรมชาติสร้างอะไรขึ้นมาทำให้สิ่งมีชีวิตต้องปรับตัวให้เข้ากับสิ่งแวดล้อมให้ได้ อยากเรียนต่อมัธยมศึกษาที่โรงเรียนเบญจมราชูทิศ แล้วไปต่อที่โรงเรียนมหิดลวิทยานุสรณ์ โตขึ้นอยากเป็นนักวิทยาศาสตร์เพราะอยากคิดสิ่งประดิษฐ์ใหม่ๆให้กับโลกที่คิดไว้ก็คือในอนาคตโลกเราโดยเฉพาะเมืองหลวงอาจเป็นพิษ มนุษย์อาจขาดก๊าซออกซิเจน อยากคิดสิ่งประดิษฐ์ที่เป็นถังออกซิเจนขนาดเล็กที่มนุษย์สามารถพกพาไปไหนก็ได้ ทำให้เราคิดถึงการแบกถังออกซิเจนของมนุษย์กับในน้ำ แต่น้องธนัชชากลับอธิบายหลักการง่ายๆ ก็คือแก๊สที่เราจุดไปหุงต้ม ในร้านอาหารยังมาทำเป็นของเหลวแล้วให้ความร้อนได้นานเช่นกัน ดังนั้นน้องธนัชชาจึงอยากคิดนำก๊าซออกซิเจนมาอัดเป็นของเหลว แล้วสามารถช่วยเหลือเพื่อนมนุษย์ให้มีอากาศหายใจต่อไปได้ หวังว่าในอนาคตเราอาจจะได้เห็นฝีมือของนักวิทยาศาสตร์ไทยคนนี้

คราวนี้เราลองมาค้นหาวิธีการสอนวิทยาศาสตร์จากคุณครู จารึก ช่วยสังข์ แห่งโรงเรียนเทศบาลวัดมเหยงคณ์ คุ้งบาง เราตั้งคำถามแรกว่าคุณครูเปิดสอนพิเศษหารายได้บ้างหรือเปล่า คุณครู จารึกบอกเราอย่างมั่นใจว่า ในชีวิตครูไม่เคยคิดที่จะสอนพิเศษหารายได้จากเด็กๆเลย มีแต่จะเสียเงินตัวเองหาอาหารการกินให้เด็ก แต่ไม่ปฏิเสธเลยว่ามีการสอนพิเศษให้เด็กที่บ้านของคนเองจริงๆ เพราะเวลาเด็กที่เรียนเก่งและกระหาย

ความรู้ที่นั่น แคนโรงเรียนอย่างเดียวไม่พอ จึงทุ่มเทกับการสอนถึงเอาเวลางานมาอยู่ที่บ้านอีก แต่คิดบวกก็มี แต่ได้ด้วยนะจากเด็กที่มาเรียน เพราะลูกที่อยู่ในระดับชั้นประถมเช่นกัน ก็ได้มานั่งฟังได้ความรู้ตามพวกพี่ๆ ไปด้วย ทำให้ลูกของคุณครูเองก็ชอบวิทยาศาสตร์มากมายตามไปด้วย และวิธีการที่เด็กจะเก่งวิทยาศาสตร์ นั้น ต้องทำอะไรที่จะให้เด็กกระหายที่จะเรียนรู้ เขาอยากรู้ไปเสียทุกเรื่อง และเราก็ไม่คร้านที่จะตอบหรือ หามาให้

สอนเด็กและส่งแข่งขันมา 7 ครั้ง มีเพียงครั้งเดียวเท่านั้นที่ไม่ได้ที่หนึ่ง เพราะค้นพบว่าปีนั้น เด็กเพิ่งย้ายมาอยู่ในโรงเรียนแค่ 2 เดือน การติวยากมากเพราะต้องวางรากฐานให้ใหม่หมดเลยตั้งแต่ ประถมศึกษาปีที่ 3,4 และ 5 แต่ก็ได้ลำดับที่ 2

การติวเด็กแข่งขันนั้นต้องมองดูเด็กก่อนว่าจะมาทางวิทยาศาสตร์ได้หรือไม่ และต้องสร้างความคุ้นเคยให้เด็กกล้าที่จะแสดงออก บางครั้งต้องร่วมกันช่วยกันคิด ไม่ยากเลยถ้าเราได้วางแนวทางให้กับ เด็กอย่างถูกต้อง

วิธีการสอนของคุณครูบอกเราว่ายึดหลักของ ไอศไจน์ ที่กล่าวว่า จินตนาการเป็นสิ่งสำคัญกว่า ความรู้ ดังนั้นถ้าสอนให้เด็กมีจินตนาการคิดได้ก่อน จะสอนให้เด็กได้คิด ได้ทดลองในทุกๆเรื่อง จะเน้น ความคิดไม่เน้นความจำ เวลาคัดเด็กจะจับมาติวเป็นกลุ่มในกรณีของการสอบแข่งขัน สส.วท. ส่วนการสอบ

ของ กรมส่งเสริมการปกครองท้องถิ่นจัดขึ้นจะคิวแบบข้อย่อยไม่เกิน 3 คน เพราะถ้ามีมากเวลาก็จะไม่ทัน จึงต้องมุ่งเด็กที่จะเข้าแข่งขันให้ได้รับความรู้มากที่สุด ทำจะคัดเหลือคนเดียว แล้วนำมาคิวตลอดเวลา ไม่เลือกว่าจะเป็นวันเสาร์หรืออาทิตย์ แม้แต่เลิกเรียนแล้ว 6 โมงเย็นก็มีการคิวให้ เพราะเด็กที่เก่งจริงๆเขาเรียนรู้ได้ แต่ก็ต้องสังเกตว่าเขาจะเหนื่อยหรือไม่ ก็ต้องมีให้พักสลับไปบ้าง มีความรู้สึกไม่เหน็ดเหนื่อยเพราะเป็นหน้าที่ที่เราต้องทำ

ความภาคภูมิใจก็คือ มีลูกศิษย์ที่สอนเขามาในปีแรกที่เริ่มคิวเด็ก บัดนี้เขาได้พิสูจน์ความสามารถทางวิทยาศาสตร์ให้เราเห็นแล้วว่าเขาได้เรียนคณะแพทยศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ซึ่งกำลังศึกษาอยู่ปีที่ 1 แล้วคุณครู จารึก ช่วยสังข์ แห่งโรงเรียนเทศบาลวัดมเหยงคณ์ ก็ทิ้งสายคาที่อดโรย ภายใต้อิทธิพลที่ยึดแน่นด้วยความภาคภูมิใจกับ ค.ญ.ชนัชชา ระวิงวงศ์ เจ้าของเหรียญทอง และคะแนนสูงสุด พร้อมกับเงินรางวัล 15,000 บาท ของการแข่งขันเด็กเก่งในโรงเรียนท้องถิ่น ที่จัดโดยกรมส่งเสริมการปกครองท้องถิ่น กับ มูลนิธิช่วยการศึกษาท้องถิ่น มาเป็นเวลา 30 กว่าปีอย่างต่อเนื่องและเหนียวแน่น

ภูเบศร์ จุละยานนท์

ผู้อำนวยการส่วนวิชาการและมาตรฐานการศึกษาท้องถิ่น

กรมส่งเสริมการปกครองท้องถิ่น กระทรวงมหาดไทย

*****